

מסורת הש"ס

(א) תיר ד. שבעות כא: כד. מעלה ית. (ג) שבעות ג: ספחים פג. פד., (ג) [חולין קמא. לעיל טו.], (ד) [עי' במספסת פ"ד], (ה) לקמן יח., (ו) חולין קכ: ספחים לו: [יבמות עג: מעלה טו:], (ז) [דברים סו], (ח) [דברים יב.], (ט) [דף טו.], (י) [שמות יב], (י) [דברים כג.], (ל) צ"ל ממתניתא, (מ) [נע"ע במס' חולין לו. ס"ה מ"ט דרבנן], (ס) רש"י וי"ל,

מוסף רש"י

ואינו צריך להפריש. אלא טען עיניו בַּדָּ וְזֶה וְאוֹמֵר מִכָּחֵן אֵינִי נוֹטֵל וְאוֹרְכֵנִי הוּא בַּעֲלָמִי, דהנו"א מתבירו עליו הראוי, ואמר יתבטל לעני אֵימִי רְאוּיָה דל"ל הפרשו עם הָרֶבֶץ ויהיננָה לָךְ וְהִנֵּה אֲמִירָתִי בַּפֶּקֶד מִכָּחֵן דְּסוּטָה (מת.), מעשר ראשון ומעשר עני המע"ה (תד"ס 179). כל שהות. ככל האיסורי, למכור. בההרהר, לא אמרו כוית. הבלל למשה מסיני, אלא לענין קרבן. דשגגת כרת (שבוועות כ"א) ובאכילה כל שהוא רבץ בלאו (מעיקה יח.).

המוחרי בטחור. בפסח טחור ויכר (שבוועות ג.) אפילו בטחור וכל שכן בטמא (שם ופסחים 29. 19.). **והשובר בטמא אינו לוקה**. ל"ל המוחר משום לא מוחרו ולא שובר בטמא משום לא משכרו (פסחים 19.). לוקה ואינו מושלם.

עצר (וחזין קמא). קסבר שלח מעיקרא משמע, לא תקח האם אלא שלחנה קודם לקיחה, ואפי"ג דכתיב במר לא תקח, לא למימרא דאם לקחת שלח ויטויו לאו שניתק לעשה, אלא לאו שקדמו עשה הוא (יערי טו.). מושלח ואינו לוקה. קסברי שלח אחר לא תקח משמע דכתיב, והוא ליה ניתק לעשה ואם לקחו שלח (שם), דה הכלל כו' אין חייבין עליה. אלא יקיים העשה ויפטר (שם) אלא אם כן לא קיימו טוך כדי דבור למאן דמני קיימו ולא קיימו, אלא משלח טוך כדי דבור ואינו לוקה, ואם לא שלח לוקה, וזריך לשלח אחר לקיחה משמע, ולמאן דמני בטלו ולא בטלו, בעי עד ששחוט אומה וחי לא לא לקי (וחזין קסמ.). ותרומת ירך אלו בכורים. דכתיב בכו יד ולקח הכהן הטעם מידך (פסחים 17). דבעי הכאת מקום דכתיבי וסמת בטמא והלכת, והתם אשמעינן עשה והכא אשמעינן אזהרת לאו לאוכלן בגזולין, דאילו תרומה ממס קדשי הגזול היא ולא בעי חומה (יבמות ע.).

קורא ואין לריך להפריש. דכיון שקרא עליו שם יאל הכרי מתורת טבל ושאר המעשרות הוא לריך להפריש על כרחך לפי שצריך להפריש ממעשר ראשון תרומת מעשר וליתנה לכהן שהיא צמיחה לזרים ומעשר שני לריך להעלותו לירושלים ולאכלו: **רצנן סברי ודאי טביל**. לפיכך ספיקו לריך להוציאו מדי ספק טבל: **לא נחשדו**. דממונא הוא אין צו איסור אכילה אלא גזל עניים ואיכו לגזל עניים לא חייש: **אפרושי מפריש ליה**. לאפקועי טיבליה נהי דמעשר ראשון לא מפריש דסבר אי מפרישנא ליה בעינא לאפרושי תרומת מעשר מיניה שהוא צמיחה ונותנה לכהן ומעשר שני נמי אי מפרישנא ליה בעינן אסוקיה ומיכליה צירושלים: **מחלוקס בזהב**. שהיא צרייתה: **כך מחלוקס צוו**. דקסבר ר' שמעון בכל האיסורין כל שהוא למכות ולא אמרו כוית אלא לענין קרצן על שגגת כרת והלכה למשה מסיני היא: **בתנאי' עד שלא קרא עליהן**. ארמי אוצד וגו' וצגמרל יליף היכן הוחרר: **קדשי קדשים חוץ לקלעים**. או שאכל קדשי קדשים צומן משכן חוץ לקלעים וצגמרל מפרש היכן מוחרר: **קדשים קלים חוץ לחומה**. אזהרתיה מלא מוכל לאכול בשעריך וגו' וכן מעשר שני. וצגמרל פריך מעשר שני (א) תנא ליה לעיל מעשר שני והקדש שלח נפדו והיינו שאלכו חוץ לחומה בלא פדיון:

המוחרי בטחור אינו לוקה. כדאמר לעיל(ט) ב"ל הכתוב ליתן עשה אחר לא תעשה כו': **השובר**. ע"ס בטמא כדלמרינן בפסחים (דף פג.) וע"ס לא משכרו צו' כשבר ולא בפסול: **לוקה ואינו משלח**. קסבר שלח(ט) מעיקרא משמע ואין כאן לאו שניתק לעשה דאפי"ג דכתיב שלח אחר לא תקח לאו למימרא דאם לקחת שלח אלא לא תקח אלא שלחנה קודם לקיחה: **והכמים אומרים משלח ואינו לוקה**. קסברי שלח אחר לקיחה משמע ולאן שניתק לעשה הוא: **גב' זו דברי ר' עקיבא**. מתניתין דקמני בכורים קרייה מעכבא בזה ר' עקיבא היא שהיה רגיל רבי לקטוס דבריו בצמנה כסתם צמנה מקומות והכי שמיע ליה לר' יוחנן דלית ליה לר' עקיבא קרייה מעכבא בכורים: **הנחה**. לפני המוצא מעכבא בהן דשנה בזה קרא (דברים כו) והניחו לפני וגו' (שם) והנחתו לפני וגו': **ונימא זו דברי ר' שמעון**. דהוי ליה לאיתויי סיעתא למילתיה(ט) ממתניתין

דלקמן דשמעינן לר' שמעון בזה דלית ליה כי מתניתין דקרייה מעכבא בזה: **מאי ר' שמעון**. היכא שמענא ליה דלמר הכי: **וסרומס ירך**. סיפיה דהאי קרא הוא לא מוכל לאכול בשעריך מעשר דגנך ותרושך ויצהרך וצכורות צקרך ולאנך וכל מדרך אשר תדר וגדבותיך ותרומת ירך ודריש ר' שמעון לקרא מסיפיה לרישיה דאי הוא דריש ליה מרישיה לסיפיה לא מדרש ליה כי האי גוונא ולקמיה מפרשינא ליה: **תרומת ירך אלו בכורים**. דכתיב (דברים כו) ולקח הכהן הטנא מידך: **אם לאוכל**. בכורים חוץ לחומה לאסור כדמשמע קרא לא מוכל לאכול בשעריך וגו': **קל וחומר ממעשר הקל**. שהרי כתיב בתחלת המקרא מעשר דגנך. ולקמיה מפרש מאי חומר דבכורים ממעשר: **עד שלא קרא עליהן**. ארמי אוצד אצי דאם אינו ענין חוץ לחומה תנהו ענין לאיסור אחר הראוי להם: **לפני זריקה שהוא לוקה**. דאם אינו ענין חוץ לחומה תנהו ענין לכך שזהו איסור החומר שאסיה יכול לתמו לענין לאו שאין צו אזהרה מפורשת במקום אחר אלא עשה בלבד (שם יב) ודס זצחיק ישפך והדר והצטר תאכל(פסחים עו.): **קל וחומר מתורה ושלמים**. ולקמיה מפרש מאי חומריה דבכור מתורה ושלמים: **אפילו לאחר זריקה שהוא לוקה**. אם זר הוא שאין הצבור נאכל אלא לכהנים וזו היא אזהרתו וצמקוס אחר עשה הוא דאשכחן בזה אך בכור שור וגו' ובשרס יהיה לך וגו' (במדבר יח): **אם לאוכל לאחר זריקה**. והוא זר קל וחומר מצבור. ולקמיה מפרש מאי חומרל דחטאת מצבור: **חוץ לקלעים**. ואזהרת עשה מנינו בזה צמקוס אחר (ויקרא ו) צמקוס קדוש תאכל בזהר לא מועד:

אלו הן הלוקין פרק שלישי מכות

קורא ואין לריך להפריש. דכיון שקרא עליו שם יאל הכרי מתורת טבל ושאר המעשרות הוא לריך להפריש על כרחך לפי שצריך להפריש ממעשר ראשון תרומת מעשר וליתנה לכהן שהיא צמיחה לזרים ומעשר שני לריך להעלותו לירושלים ולאכלו: **רצנן סברי ודאי**

«קורא את השם ואינו צריך להפריש מאי לאו בהא קא מיפלגי דמר סבר ודאי טובלו ומר סבר ודאי אינו טובלו אמר ליה אביי אי הכי אדמיפלגי בספיקו ליפלגו בודאי אלא דכולי עלמא ודאי טובלו והכא בהא קא מיפלגי מר סבר לא נחשדו עמי הארץ על מעשר עני של דמאי כיון דממונא הוא אפרושי מפריש ורבנן סברי כיון וא דמירחא ליה מילתא בלא מפריש: כמה יאכל מן הטבל וכו': אמר רב ביבי אמר רבי שמעון בן לקיש מחלוקת בחטה אבל בקמח דברי הכל כזית ורבי ירמיה אמר רבי שמעון בן

לקיש כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו תנן אמר להם ר' שמעון אי אתם מודים לי באוכל נמלה כל שהוא שהוא חייב אמרו לו מפני שהיא כברייתה אמר להן אף חטה אחת כברייתה חטה אין קמח לא לדבריהם קאמר להו לדידוי אפילו קמח נמי אלא לדידכו אודו לי מיהת דחטה אחת כברייתה ורבנן יבריית נשמה חשובה חטה לא חשובה תניא כותיה דרבי ירמיה(ט) רבי שמעון אומר כל שהוא למכות לא אמרו כזית אלא לענין קרבן: **בתנאי' האוכל בכורים עד שלא קרא עליהם** יקדשי קדשים חוץ לקלעים יקדשים קלים וימעשר שני חוץ לחומה יהשובר את העצם בפסח הטהור ה"ז לוקה ארבעים אבל המותר ה"בטהור יהשובר בטמא אינו לוקה ארבעים(ט) הנוטל אם על הבנים ירבי יהודה אומר לוקה ואינו משלח וחכמים אומרים ימשלח ואינו לוקה(ט) בזה הכלל כל מצות לא תעשה שיש בה קום עשה אין חייבין עליה: **גב' אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן** זו דברי רבי עקיבא סתימתאה אבל חכמים אומרים(ט) לבכורים הנחה מעכבת בהן קריאה אין מעכבת בהן ולימא זו דברי רבי שמעון סתימתאה הא קא משמע לן דרבי עקיבא כרבי שמעון סבירא ליה מאי ר' שמעון ידתניא יתרומת ירך אלו בכורים אמר רבי שמעון מה בא זה ללמדנו אם לאוכלן חוץ לחומה קל וחומר ממעשר הקל ומה מעשר הקל אוכלן חוץ לחומה לוקה בכורים לא כל שכן הא לא בא הכתוב אלא לאוכל מבכורים עד שלא קרא עליהן שהוא לוקה וגדבותיך זו תורה ושלמים אמר רבי שמעון מה בא זה ללמדנו אם לאוכלן חוץ לחומה קל וחומר ממעשר הא לא בא הכתוב אלא ללאוכל בתורה ובשלמים לפני זריקה שהוא לוקה ובכורות זה הבכור אמר ר' שמעון מה בא זה ללמדנו אם לאוכלן חוץ לחומה ק"ו ממעשר אם לפני זריקה וזה מתורה ושלמים הא לא בא הכתוב אלא ללאוכל מן הבכור אפי' לאחר זריקה שהוא לוקה בקרך וצאנך זו חטאת ואשם אמר רבי שמעון מה בא זה ללמדנו אם לאוכלן חוץ לחומה קל וחומר ממעשר אם לפני זריקה קל וחומר ושלמים אם לאחר זריקה קל וחומר מבכור הא לא בא הכתוב אלא ללאוכל מחטאת ואשם אפילו לאחר זריקה חוץ לקלעים שהוא לוקה גדריך זו עולה אמר ר"ש מה בא זה ללמדנו אם לאוכלן חוץ לחומה ק"ו ממעשר אם לפני זריקה קל וחומר מתורה ושלמים אם לאחר זריקה ק"ו מבכור אם חוץ לקלעים קל וחומר מחטאת ואשם הא לא בא הכתוב אלא

דלקמן דשמעינן לר' שמעון בזה דלית ליה כי מתניתין דקרייה מעכבא בזה: **מאי ר' שמעון**. היכא שמענא ליה דלמר הכי: **וסרומס ירך**. סיפיה דהאי קרא הוא לא מוכל לאכול בשעריך מעשר דגנך ותרושך ויצהרך וצכורות צקרך ולאנך וכל מדרך אשר תדר וגדבותיך ותרומת ירך ודריש ר' שמעון לקרא מסיפיה לרישיה דאי הוא דריש ליה מרישיה לסיפיה לא מדרש ליה כי האי גוונא ולקמיה מפרשינא ליה: **תרומת ירך אלו בכורים**. דכתיב (דברים כו) ולקח הכהן הטנא מידך: **אם לאוכל**. בכורים חוץ לחומה לאסור כדמשמע קרא לא מוכל לאכול בשעריך וגו': **קל וחומר ממעשר הקל**. שהרי כתיב בתחלת המקרא מעשר דגנך. ולקמיה מפרש מאי חומר דבכורים ממעשר: **עד שלא קרא עליהן**. ארמי אוצד אצי דאם אינו ענין חוץ לחומה תנהו ענין לאיסור אחר הראוי להם: **לפני זריקה שהוא לוקה**. דאם אינו ענין חוץ לחומה תנהו ענין לכך שזהו איסור החומר שאסיה יכול לתמו לענין לאו שאין צו אזהרה מפורשת במקום אחר אלא עשה בלבד (שם יב) ודס זצחיק ישפך והדר והצטר תאכל(פסחים עו.): **קל וחומר מתורה ושלמים**. ולקמיה מפרש מאי חומריה דבכור מתודה ושלמים: **אפילו לאחר זריקה שהוא לוקה**. אם זר הוא שאין הצבור נאכל אלא לכהנים וזו היא אזהרתו וצמקוס אחר עשה הוא דאשכחן בזה אך בכור שור וגו' ובשרס יהיה לך וגו' (במדבר יח): **אם לאוכל לאחר זריקה**. והוא זר קל וחומר מצבור. ולקמיה מפרש מאי חומרל דחטאת מצבור: **חוץ לקלעים**. ואזהרת עשה מנינו בזה צמקוס אחר (ויקרא ו) צמקוס קדוש תאכל בזהר לא מועד:

לאוכל

אלו הן הלוקין פרק שלישי מכות

ורבנן בריית נשמה חשובה חטה לא חשובה. תימה דצפרק גיד הנשה (חולין דף לו. וטו: ושם) אמרינן שאני גיד דבריה הוא ולא בטיל ואפי"ג דלית ביה נשמה וי"ל דהכי קאמר שאני גיד דבריה הוא וכיון דלמלא מצריית נשמה שפיר הוא צריה ולא נראה דהא נצלה דקא אחי מצריית נשמה ואפי"כ לא הויא צריה אלא על כרחך הטעם תלוי דכל שאוצד שמו כשנחתך הוי צריה וניחא מנצילה שאינו אוצדת שמה שלפעמים אף כשנחתכה קורין אותה נצילה ולכן לא הוי צריה אצל גיד אוצד שמו על ידי שנחתך אצל ק"ק לי(ט) מאי קאמר הכא צריית נשמה חשיבא ליה טלימא דלדבריו דר"ש(ט) אמרי לדיון אפילו נמי אית ביה נשמה לא הוי צריה אלא לדיקך דבריה הוא אודי לי מיהא דכיון דליכא נשמה דטלה: דלמאי

לקיש כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזה תנן אמר להם ר' שמעון אי אתם מודים לי באוכל נמלה כל שהוא שהוא חייב אמרו לו מפני שהיא כברייתה אמר להן אף חטה אחת כברייתה חטה אין קמח לא לדבריהם קאמר להו לדידוי אפילו קמח נמי אלא לדידכו אודו לי מיהת דחטה אחת כברייתה ורבנן יבריית נשמה חשובה חטה לא חשובה תניא כותיה דרבי ירמיה(ט) רבי שמעון אומר כל שהוא למכות לא אמרו כזית אלא לענין קרבן: **בתנאי' האוכל בכורים עד שלא קרא עליהם** יקדשי קדשים חוץ לקלעים יקדשים קלים וימעשר שני חוץ לחומה יהשובר את העצם בפסח הטהור ה"ז לוקה ארבעים אבל המותר ה"בטהור יהשובר בטמא אינו לוקה ארבעים(ט) הנוטל אם על הבנים ירבי יהודה אומר לוקה ואינו משלח וחכמים אומרים ימשלח ואינו לוקה(ט) בזה הכלל כל מצות לא תעשה שיש בה קום עשה אין חייבין עליה: **גב' אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן** זו דברי רבי עקיבא סתימתאה אבל חכמים אומרים(ט) לבכורים הנחה מעכבת בהן קריאה אין מעכבת בהן ולימא זו דברי רבי שמעון סתימתאה הא קא משמע לן דרבי עקיבא כרבי שמעון סבירא ליה מאי ר' שמעון ידתניא יתרומת ירך אלו בכורים אמר רבי שמעון מה בא זה ללמדנו אם לאוכלן חוץ לחומה קל וחומר ממעשר הקל ומה מעשר הקל אוכלן חוץ לחומה לוקה בכורים לא כל שכן הא לא בא הכתוב אלא לאוכל מבכורים עד שלא קרא עליהן שהוא לוקה וגדבותיך זו תורה ושלמים אמר רבי שמעון מה בא זה ללמדנו אם לאוכלן חוץ לחומה קל וחומר ממעשר הא לא בא הכתוב אלא ללאוכל בתורה ובשלמים לפני זריקה שהוא לוקה ובכורות זה הבכור אמר ר' שמעון מה בא זה ללמדנו אם לאוכלן חוץ לחומה ק"ו ממעשר אם לפני זריקה וזה מתורה ושלמים הא לא בא הכתוב אלא ללאוכל מן הבכור אפי' לאחר זריקה שהוא לוקה בקרך וצאנך זו חטאת ואשם אמר רבי שמעון מה בא זה ללמדנו אם לאוכלן חוץ לחומה קל וחומר ממעשר אם לפני זריקה קל וחומר ושלמים אם לאחר זריקה קל וחומר מבכור הא לא בא הכתוב אלא ללאוכל מחטאת ואשם אפילו לאחר זריקה חוץ לקלעים שהוא לוקה גדריך זו עולה אמר ר"ש מה בא זה ללמדנו אם לאוכלן חוץ לחומה ק"ו ממעשר אם לפני זריקה קל וחומר מתודה ושלמים אם לאחר זריקה ק"ו מבכור אם חוץ לקלעים קל וחומר מחטאת ואשם הא לא בא הכתוב אלא

דלקמן דשמעינן לר' שמעון בזה דלית ליה כי מתניתין דקרייה מעכבא בזה: **מאי ר' שמעון**. היכא שמענא ליה דלמר הכי: **וסרומס ירך**. סיפיה דהאי קרא הוא לא מוכל לאכול בשעריך מעשר דגנך ותרושך ויצהרך וצכורות צקרך ולאנך וכל מדרך אשר תדר וגדבותיך ותרומת ירך ודריש ר' שמעון לקרא מסיפיה לרישיה דאי הוא דריש ליה מרישיה לסיפיה לא מדרש ליה כי האי גוונא ולקמיה מפרשינא ליה: **תרומת ירך אלו בכורים**. דכתיב (דברים כו) ולקח הכהן הטנא מידך: **אם לאוכל**. בכורים חוץ לחומה לאסור כדמשמע קרא לא מוכל לאכול בשעריך וגו': **קל וחומר ממעשר הקל**. שהרי כתיב בתחלת המקרא מעשר דגנך. ולקמיה מפרש מאי חומר דבכורים ממעשר: **עד שלא קרא עליהן**. ארמי אוצד אצי דאם אינו ענין חוץ לחומה תנהו ענין לאיסור אחר הראוי להם: **לפני זריקה שהוא לוקה**. דאם אינו ענין חוץ לחומה תנהו ענין לכך שזהו איסור החומר שאסיה יכול לתמו לענין לאו שאין צו אזהרה מפורשת במקום אחר אלא עשה בלבד (שם יב) ודס זצחיק ישפך והדר והצטר תאכל(פסחים עו.): **קל וחומר מתורה ושלמים**. ולקמיה מפרש מאי חומריה דבכור מתודה ושלמים: **אפילו לאחר זריקה שהוא לוקה**. אם זר הוא שאין הצבור נאכל אלא לכהנים וזו היא אזהרתו וצמקוס אחר עשה הוא דאשכחן בזה אך בכור שור וגו' ובשרס יהיה לך וגו' (במדבר יח): **אם לאוכל לאחר זריקה**. והוא זר קל וחומר מצבור. ולקמיה מפרש מאי חומרל דחטאת מצבור: **חוץ לקלעים**. ואזהרת עשה מנינו בזה צמקוס אחר (ויקרא ו) צמקוס קדוש תאכל בזהר לא מועד:

לאוכל

יז.

ורבנן בריית נשמה חשובה חטה לא חשובה. תימה דצפרק גיד הנשה (חולין דף לו. וטו: ושם) אמרינן שאני גיד דבריה הוא ולא בטיל ואפי"ג דלית ביה נשמה וי"ל דהכי קאמר שאני גיד דבריה הוא וכיון דלמלא מצריית נשמה שפיר הוא צריה ולא נראה דהא נצלה דקא אחי מצריית נשמה ואפי"כ לא הויא צריה אלא על כרחך הטעם תלוי דכל שאוצד שמו כשנחתך הוי צריה וניחא מנצילה שאינו אוצדת שמה שלפעמים אף כשנחתכה קורין אותה נצילה ולכן לא הוי צריה אצל גיד אוצד שמו על ידי שנחתך אצל ק"ק לי(ט) מאי קאמר הכא צריית נשמה חשיבא ליה טלימא דלדבריו דר"ש(ט) אמרי לדיון אפילו נמי אית ביה נשמה לא הוי צריה אלא לדיקך דבריה הוא אודי לי מיהא דכיון דליכא נשמה דטלה: דלמאי

לקיש כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזה תנן אמר להם ר' שמעון אי אתם מודים לי באוכל נמלה כל שהוא שהוא חייב אמרו לו מפני שהיא כברייתה אמר להן אף חטה אחת כברייתה חטה אין קמח לא לדבריהם קאמר להו לדידוי אפילו קמח נמי אלא לדידכו אודו לי מיהת דחטה אחת כברייתה ורבנן יבריית נשמה חשובה חטה לא חשובה תניא כותיה דרבי ירמיה(ט) רבי שמעון אומר כל שהוא למכות לא אמרו כזית אלא לענין קרבן: **בתנאי' האוכל בכורים עד שלא קרא עליהם** יקדשי קדשים חוץ לקלעים יקדשים קלים וימעשר שני חוץ לחומה יהשובר את העצם בפסח הטהור ה"ז לוקה ארבעים אבל המותר ה"בטהור יהשובר בטמא אינו לוקה ארבעים(ט) הנוטל אם על הבנים ירבי יהודה אומר לוקה ואינו משלח וחכמים אומרים ימשלח ואינו לוקה(ט) בזה הכלל כל מצות לא תעשה שיש בה קום עשה אין חייבין עליה: **גב' אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן** זו דברי רבי עקיבא סתימתאה אבל חכמים אומרים(ט) לבכורים הנחה מעכבת בהן קריאה אין מעכבת בהן ולימא זו דברי רבי שמעון סתימתאה הא קא משמע לן דרבי עקיבא כרבי שמעון סבירא ליה מאי ר' שמעון ידתניא יתרומת ירך אלו בכורים אמר רבי שמעון מה בא זה ללמדנו אם לאוכלן חוץ לחומה קל וחומר ממעשר הקל ומה מעשר הקל אוכלן חוץ לחומה לוקה בכורים לא כל שכן הא לא בא הכתוב אלא לאוכל מבכורים עד שלא קרא עליהן שהוא לוקה וגדבותיך זו תורה ושלמים אמר רבי שמעון מה בא זה ללמדנו אם לאוכלן חוץ לחומה קל וחומר ממעשר הא לא בא הכתוב אלא ללאוכל בתורה ובשלמים לפני זריקה שהוא לוקה ובכורות זה הבכור אמר ר' שמעון מה בא זה ללמדנו אם לאוכלן חוץ לחומה ק"ו ממעשר אם לפני זריקה וזה מתורה ושלמים הא לא בא הכתוב אלא ללאוכל מן הבכור אפי' לאחר זריקה שהוא לוקה בקרך וצאנך זו חטאת ואשם אמר רבי שמעון מה בא זה ללמדנו אם לאוכלן חוץ לחומה קל וחומר ממעשר אם לפני זריקה קל וחומר ושלמים אם לאחר זריקה קל וחומר מבכור הא לא בא הכתוב אלא ללאוכל מחטאת ואשם אפילו לאחר זריקה חוץ לקלעים שהוא לוקה גדריך זו עולה אמר ר"ש מה בא זה ללמדנו אם לאוכלן חוץ לחומה ק"ו ממעשר אם לפני זריקה קל וחומר מתודה ושלמים אם לאחר זריקה ק"ו מבכור אם חוץ לקלעים קל וחומר מחטאת ואשם הא לא בא הכתוב אלא

דלקמן דשמעינן לר' שמעון בזה דלית ליה כי מתניתין דקרייה מעכבא בזה: **מאי ר' שמעון**. היכא שמענא ליה דלמר הכי: **וסרומס ירך**. סיפיה דהאי קרא הוא לא מוכל לאכול בשעריך מעשר דגנך ותרושך ויצהרך וצכורות צקרך ולאנך וכל מדרך אשר תדר וגדבותיך ותרומת ירך ודריש ר' שמעון לקרא מסיפיה לרישיה דאי הוא דריש ליה מרישיה לסיפיה לא מדרש ליה כי האי גוונא ולקמיה מפרשינא ליה: **תרומת ירך אלו בכורים**. דכתיב (דברים כו) ולקח הכהן הטנא מידך: **אם לאוכל**. בכורים חוץ לחומה לאסור כדמשמע קרא לא מוכל לאכול בשעריך וגו': **קל וחומר ממעשר הקל**. שהרי כתיב בתחלת המקרא מעשר דגנך. ולקמיה מפרש מאי חומר דבכורים ממעשר: **עד שלא קרא עליהן**. ארמי אוצד אצי דאם אינו ענין חוץ לחומה תנהו ענין לאיסור אחר הראוי להם: **לפני זריקה שהוא לוקה**. דאם אינו ענין חוץ לחומה תנהו ענין לכך שזהו איסור החומר שאסיה יכול לתמו לענין לאו שאין צו אזהרה מפורשת במקום אחר אלא עשה בלבד (שם יב) ודס זצחיק ישפך והדר והצטר תאכל(פסחים עו.): **קל וחומר מתורה ושלמים**. ולקמיה מפרש מאי חומריה דבכור מתודה ושלמים: **אפילו לאחר זריקה שהוא לוקה**. אם זר הוא שאין הצבור נאכל אלא לכהנים וזו היא אזהרתו וצמקוס אחר עשה הוא דאשכחן בזה אך בכור שור וגו' ובשרס יהיה לך וגו' (במדבר יח): **אם לאוכל לאחר זריקה**. והוא זר קל וחומר מצבור. ולקמיה מפרש מאי חומרל דחטאת מצבור: **חוץ לקלעים**. ואזהרת עשה מנינו בזה צמקוס אחר (ויקרא ו) צמקוס קדוש תאכל בזהר לא מועד:

לאוכל

יז.

מד א מיי פ"ט מהל' מעשר הלכה ג: **ב** מיי שם הל' א: **בז** ג מיי פ"ב מהל' מאכלות אסורות הל' כ"א סמוג לאוין קלב עושיע י"ד סי' ק עקיף א: **בז** ד ד מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** ו מיי פ"ב מהל' מעשר שני הל' ה **בז** ז מיי פ"ב מהל' קרבן פסח הל' א **בז** ח מיי שם הל' יא: **בז** ט מיי שם הל' א: **בז** י מיי פ"ג מהל' שחיטה הל' א **בז** לאוין רס"ה עושיע י"ד סי' רצ"ב עקיף ו: **בז** כ מיי שם הל' ב **בז** כ"א מהל' סנהדרין הל' ד ופ"ח הל' ב ופ"א מהל' נערה הלכה ז ופ"א מהל' ממונות עניים הל' ג: **בז** ד מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** ה מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ד **בז** ו מיי פ"א מהל' סנהדרין הל' ד ופ"ח מהל' ממונות עניים הל' ג: **בז** ז מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** ח מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** ט מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** י מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** י"א מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** י"ב מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** י"ג מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** י"ד מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** י"ה מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** י"ו מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** י"ז מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** י"ח מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** י"ט מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** כ מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** כ"א מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** כ"ב מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** כ"ג מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** כ"ד מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** כ"ה מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** כ"ו מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** כ"ז מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** כ"ח מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** כ"ט מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** ל מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** ל"א מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** ל"ב מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** ל"ג מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** ל"ד מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** ל"ה מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** ל"ו מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** ל"ז מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** ל"ח מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** ל"ט מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** מ מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** מ"א מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** מ"ב מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** מ"ג מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** מ"ד מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** מ"ה מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** מ"ו מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** מ"ז מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** מ"ח מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** מ"ט מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** נ מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** נ"א מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** נ"ב מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** נ"ג מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** נ"ד מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** נ"ה מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** נ"ו מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** נ"ז מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** נ"ח מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** נ"ט מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** ס מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** ס"א מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** ס"ב מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** ס"ג מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** ס"ד מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** ס"ה מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** ס"ו מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** ס"ז מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** ס"ח מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** ס"ט מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** ע מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** ע"א מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** ע"ב מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** ע"ג מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** ע"ד מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** ע"ה מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** ע"ו מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** ע"ז מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** ע"ח מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** ע"ט מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** פ מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** פ"א מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** פ"ב מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** פ"ג מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** פ"ד מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** פ"ה מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** פ"ו מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** פ"ז מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** פ"ח מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** פ"ט מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** ק מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** ק"א מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** ק"ב מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** ק"ג מיי פ"א מהל' מעשר קרבנות הל' ה **בז** ק"ד מיי פ"ג מהל' צבורים הל' ג והל' ד **בז** ק"ה מיי פ"א מהל'

מסורת הש"ס

א) [י"ל והבאתם שמה וגו' ואכלתם שם לפני ה' אלהיכם וגו'].
ב) [ונחיתם פסח חולין סח.].
ג) [פסחים כד. מעילה ז'. ע"ש ונבטילה אמת דתניא רבי אליעזר אומר לא יאכל וכו'].
ד) [י"ל הם, ס) [שמות יב, ו] ונמנדר וי,ו] [נדלי' ומתניתין (י,י)].
ה) [רש"ל מ"ז, ט] [פסחים כד, א; י' רש"א למחיתא, כ) רש"א בלא].

תורה אור השלם

1. והבאתם שְׁמוֹה עֲלֵיתֶכֶם וְחִבְתֶּם וְאֵת מַעֲשֵׂי־יִדְכֶם וְאֵת תְּרוּמַת יִדְכֶם וְנִדְרֵיכֶם וְנִדְבֵיתֶיכֶם וְבִקְרָבֶם וּבִבְרִיתֶם: דברים יב ו
2. וְאִבְרַתְּם שָׁם לִפְנֵי יי' אֱלֹהֵיכֶם וְשִׁמְחֶתֶם בְּכָל מִשְׁלַח יִדְכֶם אֲתֶם וּבְחֵיתֶם אֲשֶׁר בִּרְכֵךְ יי' אֱלֹהֶיךָ: דברים יב ז
3. וְאָכַלְוּ אֲתֶם אֲשֶׁר כָּפַר בָּהֶם לִמְלֶאֱ אֱתֵּי יָדָם לְקֹדֶשׁ אֲתָם וְיָיִר לֹא יֵאָכֵל בִּי קֹדֶשׁ הַזֶּה: וְאֵם יִיְתֵר מִבֶּשֶׂר הַמִּלְאִים וּמִן הַלֶּחֶם עַד הַבֶּקֶר וְיִשְׂרָפָת אֵת הַנּוֹתָר בָּאֵשׁ לֹא יֵאָכֵל בִּי קֹדֶשׁ הַזֶּה: שמות כט ג-לד
4. וְאֶנְשֵׁי קֹדֶשׁ תִּהְיוּ לִי וּבִשֶׁר בִּשְׂדֶּה טָרְפָה לֹא תֹאכְלוּ לְכָלֵךְ תִּשְׁלַכּוּן אֲתָם: שמות כב ל

שמות כט ג-לד
וְאֶנְשֵׁי קֹדֶשׁ תִּהְיוּ לִי וּבִשֶׁר בִּשְׂדֶּה טָרְפָה לֹא תֹאכְלוּ לְכָלֵךְ תִּשְׁלַכּוּן אֲתָם: שמות כב ל

מוסף רש"י

ובשר בשדה. בלא מחיות משמע ודריש ליה לכל הבשר הטעון מחיה טריפה הוא ביוצא ולא תאכל (ובחי' עבב).

אלו הן הלוקין פרק שלישי מבוא

קרא יתירא הוא. האז קרא דלא תוכל לאכול דקא מני לכולהו בגויה דמכדי כתיב לעיל מיניה והזאתם שמה וכולהו זהאי קרא כתיבי ליכתוב צתריה לא תוכל לאכלם בשערך אס על חוץ לחומה

צא להזיזיר. ולאו שצכללות לא הוי כיון דאכולה קאי הוי לאו אכל חד וחד והיכי דמי לאו שצכללות כגון לא תאכל כי אס עלי אשס) וכגון מכל אשר יעשה מגפן היין וגו'!) (א) למיזוי לאו צאנפיה נפשיה: הכי גרסינן **מיהדר פרושי בכל חד נמה לי ש"מ לייחודי לאו לנל חד וחד**. כחילו חזר וכתב בכל אחד לאו דחוץ לחומה וכיון דאינו ענין לו תנהו ענין לדבר אחר (א) הלכך בצבורים לאוכל עד שלא קרא עליהן אמת ואיך כל חד וחד למילתיה אמת. וא"מ צכל הקדשים הכתובים כאן דיך אס תמן את הללו ענין לאוכל לפני זריקה צכולן חוץ מצבורים אין הכי נמי ומתניתא" דקמני לוקין צאולכ קדשי קדשים חוץ לקלעים מוצטר צשדה טרפה לא תאכלו נפקא דלקמן ולוקה חמש דקאמר

רצא חמשה איסורי קאמר: ה"ג וילקיי נמי משום וזר לא יאכל. דכתיב צמלואים (א) ומדכתיב כי קדש הם נתן טעם לדבר לפי שס קדשי קדשים להזיז את הזר על כל קדשי קדשים: **דחוי יכנה**. דכתיב רישיה דקרא ואכלו אותם אשר כופר צהס: **כיון שיצא צצר חוץ למחיצתו נאסר**. מצשדה יתירא קא דייק כשדה שאין צו מחיות ולמדנו מכאן קדשי קדשים חוץ לקלעים [ונחיתם פסג] ועוצר שהוציא את ידו צשעת שחטת אמו [חולין סח.]:

צא

תוכל לאוכלם ואזיזרה מזינו כדסלקא דעמיה עד השתא דמוקמי איסור חוץ לחומה צכל חד מקל וחומר דמעשר ועיקר הללו צדכל חד וחד למלקות צדצר חדש הוא דקאתי צכל חד והשתא איכא שני מלקיות צכל חד וחד (א) מחוץ לחומה מקרא אחיא ומלקות צדצר חדש כמו שאנו צאיסור דחוץ לחומה צכל חד וחד והשתא איכא שני מלקיות צכל חד וחד (א) מחוץ לחומה מקרא אחיא ומלקות צדצר חדש כמו שאנו הייתור אלא לגלויי לאיסור לחוץ לחומה דילפינן כולוה מקל וחומר למעשר לומר דמלקות נמי איכא ולוקה חמש דקאמר רבא לאו חמש מלקות והכי קאמר צסוגיא [כדפרש"ן] ואס תאמר ומעשר גופיה אמאי דזר ופרט ציה ויש לומר דמעשר צריך על כרחך לכתוב צהדיא והא דקאמר (א) לא תוכל לאוכלם אשארא דהא דזאי אי לא כתיב מעשר צהדיא ולא כתיב אלא לא תוכל לאוכלם לא הייתי צריך על כרחך לכתוב צהדיא חדש דודאי אין (א) צהן ייתור לומר מה צא זה ללמדנו מקל וחומר דמעשר שהרי אין אריכות דקרא יותר משאס היה מפרש מעשר לצדו ומיזה קשה למשי"ח דא"כ היכי ילפינן כולוה אינך מתודה לענין לפני זריקה וכן (א) צצבור הא ליכא שום ייתור אריכות לשון דהא כולוה נפקי צחדא מלא תוכל לאוכלם אלא ודאי צריך לומר דכיון דכולן מפורשים צקרא דלעיל והצאתם שמה וגו' כי דזר כתיב לא תוכל לאוכלם הרי כחילו נפרשו כולם צזהוא לאו ושאיר גמיר חד מחצריה צכל וחומר כחילו נכתב צהדיא ומכל מקום לא קשה (א) קושיא שפריך מעשר גופיה אמאי דזר לפרוט ציה דאיכא למימר דאגצ אינך כתיבי כדאמרין (צ"ב דף סד:): פרשה שנאמרה הנחו לאיסור ולא למלקות דלא מהני שנמתש ועוד דע"כ ה"א ליכא צמעשר לאו צחוץ לחומה מדפריש צאינך ושייר צמעשר דהא השתא לא תוכל לאוכלם לא קאי אעיקרא ור"י מפרש לייחודי לאו לכל חד וחד דזהני הייתור לגלויי לן דעל כל איסורין שאנו שומעים צכולן מקלים וחמורים הללו שצכולן יש חיוב מלקות ולפי זה לוקה ה' דקאמר רבא לוקה ה' ממש וקשה דא"כ מאי פריך צסמוך וילקיי משום דר"א וכו' לישני דהא (א) ר"א לאו שצכללות הוא ואין לוקין עליו דהכי אמרינן פרק כל שעה (פסחים דף מא:): ורבא קא חשיב מלקות ויש לומר דזה"נ דמני צשנויי הכי אלא עדיפא מיניה משני דלא שייך הכא כלל אותו לאו וא"מ לפני' שפירש והא תנן אלו הן הלוקין דפריך מהא דתנן קדשים קלים חוץ לחומה (א) לילקי לישני דמלקות חוץ לחומה מטעם וצצר צשדה טרפה כיון שיצא חוץ למחיצתו נאסר ואומר הר"י דקיס ליה להש"ס דטעמא דמתניתין דמחייב (א) חוץ לחומה לאו מהאי קרא דאס כן לימני קדשי קדשים שיצאו חוץ מן הקלעים וקדשים קלים והוי משתמע דמכיון שיצאו חוץ לחומה נאסרו אפילו חזר ואכלם צפניס לוקה עליהן כדאיתא צפרק צהמה המקשה (חולין דף סח: ושס) והשתא דקתני חוץ לחומה משמע שיש מלקות מטעם שאדם האוכלו עומד חוץ לחומה והיינו מקרא דלא תוכל לאכול בשערך וק"מ צצרייתא דמוקי רצי שמעון צקרק ואחנך חוץ לקלעים תיפוק לי מקרא דוצצר צשדה טרפה וגו' וכן צריש צהמה המקשה (סס) דקאמר לפי שמיזינו צמעשר שאס יצא חוץ למחיה וחזר דמותר מדכתיב לא תוכל לאכול בשערך בשערך הוא דלא תיכול הא יצאו חוץ (א) לקלעים מותרין וקשה דהא חטאת ואשס נמי כתיבי צהאי קרא ואפילו הכי יצאו וחזרו אסורין ופירש ריב"א דודאי גבי חטאת ואשס הכי אמר קרא לא תוכל לאכול בשערך (אלא) כ"א תוך הקלעים אצל מעשר וצבורים אמרינן צהאי פירקא דלית ציה לאו עד שיראו פני הבית וקאמר לא תוכל [לאכול] בשערך משמע בשערך ודאי לא תיכול אצל אס חזרו ודאי מותרין: ורַיִלְרַךְ משום זר רַא יאבץ קדש. רש"י פירש דלא גרסינן ליה משום דהוא צתרומה כתיב ואף כי גמרי חטא חטא מתרומה אש"ה לא ניחא דסוף סוף לימיה אלא צשזה פרוטה וישנו (א) (כמו) אכילה ורבא לא מני אלא אכילת כזית אלא גרס חזר לא יאכל כי קדש הס:

וְרַיִלְרַךְ משום ובשר בשדה טרפה רַא תאבצ'ו. וקשה אמאי לא אמר' צצר צשדה לאו שצכללות (א) דאמר' צסוף פרק גיד הנשה (שס דף קצ: ושס) דאוכל צצר מן החי לוקה משום צצר צשדה שהרי כולל הוא כל חסרון מחיה צין הוציא עוצר ידו חוץ לאמו צין הוציא חוץ לחומה דמאי שגא מואס עלי אס דתחשוב לאו שצכללות וי"ל דלא חשבינן לאו שצכללות אלא כגון עלי אס שכולל נא ומצולס וכן כל צצקודש פסול דיוצא וטמא ופסולין אחרים שהן שני שמות אצל הכא שכולל כל יוצא לצד ושס יוצא חדא היא רק דהוי צכמה דרכים לא חשיב ליה לאו שצכללות מדע דהא לאו דנותר נפיק מושרפת גנותר צאש לא יאכל והתם מיניה חוזינן נותר דתודה ונותר דקדשים קלים ונותר דקדשי קדשים ולא חשיב לאו שצכללות כך נראה למשי"ח. [וע' היעצ תוס' יומא לו: ד"ה לאו דנצילה וכו']:

יח.

הקונטרס למה לי תיפוק ליה דכל חד וחד נדמו לאיסור כדפריש (א) (הקונט') לעיל צמילמיה דר' שמעון מיהו יש לומר דאיסורא (א) לאו לא אשמועינן אלא מהכא כך נראה למשי"ח אצל מכל מקום קושיות אחרות קשו שפיר לכן נראה לפרש איסור צעלמא פירוש איסור דחוץ לחומה ילפינן מקל וחומר דמעשר אע"ג דמלקות לא אשמועינן מקל וחומר דאין מזהירין מן הדין מכל מקום כיון דאיסורא שומעין צצר צאולכ חוץ לחומה טוב לי להעמיד לאו צדצר אחר שזיהה צו חידוש יזמר שלא מזינו עדיין איסור לאו כגון צבורים עד שלא (א) קרא עליהס וצכל חד וחד למילתיה כדאמר' צעלמא(א) כל היכא דאיכא למידרש דרשינן ולא מוקמינן צלאוי יתירי דלא דמי להא דפריך פרק כל שעה (פסחים דף כד. ושס) ודלמלא לייחודי (א) לאו צאפי נפשי' הוא דודאי טפי אית לן לאזקומיה אנפשיה מלומר תנהו לענין שאר איסורין שצתורה אצל (א) כל חד צנפשיה מוקמינן ליה והשתא ניחא דקתני צצרייתא

תנהו ענין לאוכל צבורים עד שלא קרא עליהן דלוקה וכן כולם והאמר רבא זר שאכל העולה לפני זריקה לוקה חמש והלא אין מלקות אלא ללאו חדש ומה שצא לחדש צעולה היינו כהן האוכל ממנו לאחר זריקה ומסיק (א) לה חמשה איסורי והא אפן חלו הן הלוקין וקתני קדשים קלים ומעשר שני חוץ לחומה אלמא צתודה ושלמים דחוץ לחומה לקי ולדידך הא אזקימנא הללו לפני זריקה אלא קרא יתירא הוא מכדי כתיב והצאתם שמה (א) דזהדר ומפרש צכל חד נמה לי שמע מינה לייחודי לאו צכל חד וחד כלומר לכתוב לא חוץ לחומה צכל חד מקל וחומר דמעשר ועיקר הללו צדכל צאיסור דחוץ לחומה צכל חד וחד והשתא איכא שני מלקיות צכל חד וחד (א) מחוץ לחומה מקרא אחיא ומלקות צדצר חדש כמו שאנו הייתור אלא לגלויי לאיסור לחוץ לחומה דילפינן כולוה מקל וחומר למעשר לומר דמלקות נמי איכא ולוקה חמש דקאמר רבא לאו חמש מלקות והכי קאמר צסוגיא [כדפרש"ן] ואס תאמר ומעשר גופיה אמאי דזר ופרט ציה ויש לומר דמעשר צריך על כרחך לכתוב צהדיא חדש דודאי אין (א) צהן ייתור לומר מה צא זה ללמדנו מקל וחומר דמעשר שהרי אין אריכות דקרא יותר משאס היה מפרש מעשר לצדו ומיזה קשה למשי"ח דא"כ היכי ילפינן כולוה אינך מתודה לענין לפני זריקה וכן (א) צצבור הא ליכא שום ייתור אריכות לשון דהא כולוה נפקי צחדא מלא תוכל לאוכלם אלא ודאי צריך לומר דכיון דכולן מפורשים צקרא דלעיל והצאתם שמה וגו' כי דזר כתיב לא תוכל לאוכלם הרי כחילו נפרשו כולם צזהוא לאו ושאיר גמיר חד מחצריה צכל וחומר כחילו נכתב צהדיא ומכל מקום לא קשה (א) קושיא שפריך מעשר גופיה אמאי דזר לפרוט ציה דאיכא למימר דאגצ אינך כתיבי כדאמרין (צ"ב דף סד:): פרשה שנאמרה הנחו לאיסור ולא למלקות דלא מהני שנמתש ועוד דע"כ ה"א ליכא צמעשר לאו צחוץ לחומה מדפריש צאינך ושייר צמעשר דהא השתא לא תוכל לאוכלם לא קאי אעיקרא ור"י מפרש לייחודי לאו לכל חד וחד דזהני הייתור לגלויי לן דעל כל איסורין שאנו שומעים צכולן מקלים וחמורים הללו שצכולן יש חיוב מלקות ולפי זה לוקה ה' דקאמר רבא לוקה ה' ממש וקשה דא"כ מאי פריך צסמוך וילקיי משום דר"א וכו' לישני דהא (א) ר"א לאו שצכללות הוא ואין לוקין עליו דהכי אמרינן פרק כל שעה (פסחים דף מא:): ורבא קא חשיב מלקות ויש לומר דזה"נ דמני צשנויי הכי אלא עדיפא מיניה משני דלא שייך הכא כלל אותו לאו וא"מ לפני' שפירש והא תנן אלו הן הלוקין דפריך מהא דתנן קדשים קלים חוץ לחומה (א) לילקי לישני דמלקות חוץ לחומה מטעם וצצר צשדה טרפה כיון שיצא חוץ למחיצתו נאסר ואומר הר"י דקיס ליה להש"ס דטעמא דמתניתין דמחייב (א) חוץ לחומה לאו מהאי קרא דאס כן לימני קדשי קדשים שיצאו חוץ מן הקלעים וקדשים קלים והוי משתמע דמכיון שיצאו חוץ לחומה נאסרו אפילו חזר ואכלם צפניס לוקה עליהן כדאיתא צפרק צהמה המקשה (חולין דף סח: ושס) והשתא דקתני חוץ לחומה משמע שיש מלקות מטעם שאדם האוכלו עומד חוץ לחומה והיינו מקרא דלא תוכל לאכול בשערך וק"מ צצרייתא דמוקי רצי שמעון צקרק ואחנך חוץ לקלעים תיפוק לי מקרא דוצצר צשדה טרפה וגו' וכן צריש צהמה המקשה (סס) דקאמר לפי שמיזינו צמעשר שאס יצא חוץ למחיה וחזר דמותר מדכתיב לא תוכל לאכול בשערך בשערך הוא דלא תיכול הא יצאו חוץ (א) לקלעים מותרין וקשה דהא חטאת ואשס נמי כתיבי צהאי קרא ואפילו הכי יצאו וחזרו אסורין ופירש ריב"א דודאי גבי חטאת ואשס הכי אמר קרא לא תוכל לאכול בשערך (אלא) כ"א תוך הקלעים אצל מעשר וצבורים אמרינן צהאי פירקא דלית ציה לאו עד שיראו פני הבית וקאמר לא תוכל [לאכול] בשערך משמע בשערך ודאי לא תיכול אצל אס חזרו ודאי מותרין: ורַיִלְרַךְ משום זר רַא יאבץ קדש. רש"י פירש דלא גרסינן ליה משום דהוא צתרומה כתיב ואף כי גמרי חטא חטא מתרומה אש"ה לא ניחא דסוף סוף לימיה אלא צשזה פרוטה וישנו (א) (כמו) אכילה ורבא לא מני אלא אכילת כזית אלא גרס חזר לא יאכל כי קדש הס:

וְרַיִלְרַךְ משום ובשר בשדה טרפה רַא תאבצ'ו. וקשה אמאי לא אמר' צצר צשדה לאו שצכללות (א) דאמר' צסוף פרק גיד הנשה (שס דף קצ: ושס) דאוכל צצר מן החי לוקה משום צצר צשדה שהרי כולל הוא כל חסרון מחיה צין הוציא עוצר ידו חוץ לאמו צין הוציא חוץ לחומה דמאי שגא מואס עלי אס דתחשוב לאו שצכללות וי"ל דלא חשבינן לאו שצכללות אלא כגון עלי אס שכולל נא ומצולס וכן כל צצקודש פסול דיוצא וטמא ופסולין אחרים שהן שני שמות אצל הכא שכולל כל יוצא לצד ושס יוצא חדא היא רק דהוי צכמה דרכים לא חשיב ליה לאו שצכללות מדע דהא לאו דנותר נפיק מושרפת גנותר צאש לא יאכל והתם מיניה חוזינן נותר דתודה ונותר דקדשים קלים ונותר דקדשי קדשים ולא חשיב לאו שצכללות כך נראה למשי"ח. [וע' היעצ תוס' יומא לו: ד"ה לאו דנצילה וכו']:

וְרַיִלְרַךְ משום ובשר בשדה טרפה רַא תאבצ'ו. וקשה אמאי לא אמר' צצר צשדה לאו שצכללות (א) דאמר' צסוף פרק גיד הנשה (שס דף קצ: ושס) דאוכל צצר מן החי לוקה משום צצר צשדה שהרי כולל הוא כל חסרון מחיה צין הוציא עוצר ידו חוץ לאמו צין הוציא חוץ לחומה דמאי שגא מואס עלי אס דתחשוב לאו שצכללות וי"ל דלא חשבינן לאו שצכללות אלא כגון עלי אס שכולל נא ומצולס וכן כל צצקודש פסול דיוצא וטמא ופסולין אחרים שהן שני שמות אצל הכא שכולל כל יוצא לצד ושס יוצא חדא היא רק דהוי צכמה דרכים לא חשיב ליה לאו שצכללות מדע דהא לאו דנותר נפיק מושרפת גנותר צאש לא יאכל והתם מיניה חוזינן נותר דתודה ונותר דקדשים קלים ונותר דקדשי קדשים ולא חשיב לאו שצכללות כך נראה למשי"ח. [וע' היעצ תוס' יומא לו: ד"ה לאו דנצילה וכו']:

וְרַיִלְרַךְ משום ובשר בשדה טרפה רַא תאבצ'ו. וקשה אמאי לא אמר' צצר צשדה לאו שצכללות (א) דאמר' צסוף פרק גיד הנשה (שס דף קצ: ושס) דאוכל צצר מן החי לוקה משום צצר צשדה שהרי כולל הוא כל חסרון מחיה צין הוציא עוצר ידו חוץ לאמו צין הוציא חוץ לחומה דמאי שגא מואס עלי אס דתחשוב לאו שצכללות וי"ל דלא חשבינן לאו שצכללות אלא כגון עלי אס שכולל נא ומצולס וכן כל צצקודש פסול דיוצא וטמא ופסולין אחרים שהן שני שמות אצל הכא שכולל כל יוצא לצד ושס יוצא חדא היא רק דהוי צכמה דרכים לא חשיב ליה לאו שצכללות מדע דהא לאו דנותר נפיק מושרפת גנותר צאש לא יאכל והתם מיניה חוזינן נותר דתודה ונותר דקדשים קלים ונותר דקדשי קדשים ולא חשיב לאו שצכללות כך נראה למשי"ח. [וע' היעצ תוס' יומא לו: ד"ה לאו דנצילה וכו']:

וְרַיִלְרַךְ משום ובשר בשדה טרפה רַא תאבצ'ו. וקשה אמאי לא אמר' צצר צשדה לאו שצכללות (א) דאמר' צסוף פרק גיד הנשה (שס דף קצ: ושס) דאוכל צצר מן החי לוקה משום צצר צשדה שהרי כולל הוא כל חסרון מחיה צין הוציא עוצר ידו חוץ לאמו צין הוציא חוץ לחומה דמאי שגא מואס עלי אס דתחשוב לאו שצכללות וי"ל דלא חשבינן לאו שצכללות אלא כגון עלי אס שכולל נא ומצולס וכן כל צצקודש פסול דיוצא וטמא ופסולין אחרים שהן שני שמות אצל הכא שכולל כל יוצא לצד ושס יוצא חדא היא רק דהוי צכמה דרכים לא חשיב ליה לאו שצכללות מדע דהא לאו דנותר נפיק מושרפת גנותר צאש לא יאכל והתם מיניה חוזינן נותר דתודה ונותר דקדשים קלים ונותר דקדשי קדשים ולא חשיב לאו שצכללות כך נראה למשי"ח. [וע' היעצ תוס' יומא לו: ד"ה לאו דנצילה וכו']:

וְרַיִלְרַךְ משום ובשר בשדה טרפה רַא תאבצ'ו. וקשה אמאי לא אמר' צצר צשדה לאו שצכללות (א) דאמר' צסוף פרק גיד הנשה (שס דף קצ: ושס) דאוכל צצר מן החי לוקה משום צצר צשדה שהרי כולל הוא כל חסרון מחיה צין הוציא עוצר ידו חוץ לאמו צין הוציא חוץ לחומה דמאי שגא מואס עלי אס דתחשוב לאו שצכללות וי"ל דלא חשבינן לאו שצכללות אלא כגון עלי אס שכולל נא ומצולס וכן כל צצקודש פסול דיוצא וטמא ופסולין אחרים שהן שני שמות אצל הכא שכולל כל יוצא לצד ושס יוצא חדא היא רק דהוי צכמה דרכים לא חשיב ליה לאו שצכללות מדע דהא לאו דנותר נפיק מושרפת גנותר צאש לא יאכל והתם מיניה חוזינן נותר דתודה ונותר דקדשים קלים ונותר דקדשי קדשים ולא חשיב לאו שצכללות כך נראה למשי"ח. [וע' היעצ תוס' יומא לו: ד"ה לאו דנצילה וכו']:

וְרַיִלְרַךְ משום ובשר בשדה טרפה רַא תאבצ'ו. וקשה אמאי לא אמר' צצר צשדה לאו שצכללות (א) דאמר' צסוף פרק גיד הנשה (שס דף קצ: ושס) דאוכל צצר מן החי לוקה משום צצר צשדה שהרי כולל הוא כל חסרון מחיה צין הוציא עוצר ידו חוץ לאמו צין הוציא חוץ לחומה דמאי שגא מואס עלי אס דתחשוב לאו שצכללות וי"ל דלא חשבינן לאו שצכללות אלא כגון עלי אס שכולל נא ומצולס וכן כל צצקודש פסול דיוצא וטמא ופסולין אחרים שהן שני שמות אצל הכא שכולל כל יוצא לצד ושס יוצא חדא היא רק דהוי צכמה דרכים לא חשיב ליה לאו שצכללות מדע דהא לאו דנותר נפיק מושרפת גנותר צאש לא יאכל והתם מיניה חוזינן נותר דתודה ונותר דקדשים קלים ונותר דקדשי קדשים ולא חשיב לאו שצכללות כך נראה למשי"ח. [וע' היעצ תוס' יומא לו: ד"ה לאו דנצילה וכו']:

וְרַיִלְרַךְ משום ובשר בשדה טרפה רַא תאבצ'ו. וקשה אמאי לא אמר' צצר צשדה לאו שצכללות (א) דאמר' צסוף פרק גיד הנשה (שס דף קצ: ושס) דאוכל צצר מן החי לוקה משום צצר צשדה שהרי כולל הוא כל חסרון מחיה צין הוציא עוצר ידו חוץ לאמו צין הוציא חוץ לחומה דמאי שגא מואס עלי אס דתחשוב לאו שצכללות וי"ל דלא חשבינן לאו שצכללות אלא כגון עלי אס שכולל נא ומצולס וכן כל צצקודש פסול דיוצא וטמא ופסולין אחרים שהן שני שמות אצל הכא שכולל כל יוצא לצד ושס יוצא חדא היא רק דהוי צכמה דרכים לא חשיב ליה לאו שצכללות מדע דהא לאו דנותר נפיק מושרפת גנותר צאש לא יאכל והתם מיניה חוזינן נותר דתודה ונותר דקדשים קלים ונותר דקדשי קדשים ולא חשיב לאו שצכללות כך נראה למשי"ח. [וע' היעצ תוס' יומא לו: ד"ה לאו דנצילה וכו']:

וְרַיִלְרַךְ משום ובשר בשדה טרפה רַא תאבצ'ו. וקשה אמאי לא אמר' צצר צשדה לאו שצכללות (א) דאמר' צסוף פרק גיד הנשה (שס דף קצ: ושס) דאוכל צצר מן החי לוקה משום צצר צשדה שהרי כולל הוא כל חסרון מחיה צין הוציא עוצר ידו חוץ לאמו צין הוציא חוץ לחומה דמאי שגא מואס עלי אס דתחשוב לאו שצכללות וי"ל דלא חשבינן לאו שצכללות אלא כגון עלי אס שכולל נא ומצולס וכן כל צצקודש פסול דיוצא וטמא ופסולין אחרים שהן שני שמות אצל הכא שכולל כל יוצא לצד ושס יוצא חדא היא רק דהוי צכמה דרכים לא חשיב ליה לאו שצכללות מדע דהא לאו דנותר נפיק מושרפת גנותר צאש לא יאכל והתם מיניה חוזינן נותר דתודה ונותר דקדשים קלים ונותר דקדשי קדשים ולא חשיב לאו שצכללות כך נראה למשי"ח. [וע' היעצ תוס' יומא לו: ד"ה לאו דנצילה וכו']:

וְרַיִלְרַךְ משום ובשר בשדה טרפה רַא תאבצ'ו. וקשה אמאי לא אמר' צצר צשדה לאו שצכללות (א) דאמר' צסוף פרק גיד הנשה (שס דף קצ: ושס) דאוכל צצר מן החי לוקה משום צצר צשדה שהרי כולל הוא כל חסרון מחיה צין הוציא עוצר ידו חוץ לאמו צין הוציא חוץ לחומה דמאי שגא מואס עלי אס דתחשוב לאו שצכללות וי"ל דלא חשבינן לאו שצכללות אלא כגון עלי אס שכולל נא ומצולס וכן כל צצקודש פסול דיוצא וטמא ופסולין אחרים שהן שני שמות אצל הכא שכולל כל יוצא לצד ושס יוצא חדא היא רק דהוי צכמה דרכים לא חשיב ליה לאו שצכללות מדע דהא לאו דנותר נפיק מושרפת גנותר צאש לא יאכל והתם מיניה חוזינן נותר דתודה ונותר דקדשים קלים ונותר דקדשי קדשים ולא חשיב לאו שצכללות כך נראה למשי"ח. [וע' היעצ תוס' יומא לו: ד"ה לאו דנצילה וכו']:

וְרַיִלְרַךְ משום ובשר בשדה טרפה רַא תאבצ'ו. וקשה אמאי לא אמר' צצר צשדה לאו שצכללות (א) דאמר' צסוף פרק גיד הנשה (שס דף קצ: ושס) דאוכל צצר מן החי לוקה משום צצר צשדה שהרי כולל הוא כל חסרון מחיה צין הוציא עוצר ידו חוץ לאמו צין הוציא חוץ לחומה דמאי שגא מואס עלי אס דתחשוב לאו שצכללות וי"ל דלא חשבינן לאו שצכללות אלא כגון עלי אס שכולל נא ומצולס וכן כל צצקודש פסול דיוצא וטמא ופסולין אחרים שהן שני שמות אצל הכא שכולל כל יוצא לצד ושס יוצא חדא היא רק דהוי צכמה דרכים לא חשיב ליה לאו שצכללות מדע דהא לאו דנותר נפיק מושרפת גנותר צאש לא יאכל והתם מיניה חוזינן נותר דתודה ונותר דקדשים קלים ונותר דקדשי קדשים ולא חשיב לאו שצכללות כך נראה למשי"ח. [וע' היעצ תוס' יומא לו: ד"ה לאו דנצילה וכו']:

וְרַיִלְרַךְ משום ובשר בשדה טרפה רַא תאבצ'ו. וקשה אמאי לא אמר' צצר צשדה לאו שצכללות (א) דאמר' צסוף פרק גיד הנשה (שס דף קצ: ושס) דאוכל צצר מן החי לוקה משום צצר צשדה שהרי כולל הוא כל חסרון מחיה צין הוציא עוצר ידו חוץ לאמו צין הוציא חוץ לחומה דמאי שגא מואס עלי אס דתחשוב לאו שצכללות וי"ל דלא חשבינן לאו שצכללות אלא כגון עלי אס שכולל נא ומצולס וכן כל צצקודש פסול דיוצא וטמא ופסולין אחרים שהן שני שמות אצל הכא שכולל כל יוצא לצד ושס יוצא חדא היא רק דהוי צכמה דרכים לא חשיב ליה לאו שצכללות מדע דהא לאו דנותר נפיק מושרפת גנותר צאש לא יאכל והתם מיניה חוזינן נותר דתודה ונותר דקדשים קלים ונותר דקדשי קדשים ולא חשיב לאו שצכללות כך נראה למשי"ח. [וע' היעצ תוס' יומא לו: ד"ה לאו דנצילה וכו']:

וְרַיִלְרַךְ משום ובשר בשדה טרפה רַא תאבצ'ו. וקשה אמאי לא אמר' צצר צשדה לאו שצכללות (א) דאמר' צסוף פרק גיד הנשה (שס דף קצ: ושס) דאוכל צצר מן החי לוקה משום צצר צשדה שהרי כולל הוא כל חסרון מחיה צין הוציא עוצר ידו חוץ לאמו צין הוציא חוץ לחומה דמאי שגא מואס עלי אס דתחשוב לאו שצכללות וי"ל דלא חשבינן לאו שצכללות אלא כגון עלי אס שכולל נא ומצולס וכן כל צצקודש פסול דיוצא וטמא ופסולין אחרים שהן שני שמות אצל הכא שכולל כל יוצא לצד ושס יוצא חדא היא רק דהוי צכמה דרכים לא חשיב ליה לאו שצכללות מדע דהא לאו דנותר נפיק מושרפת גנותר צאש לא יאכל והתם מיניה חוזינן נותר דתודה ונותר דקדשים קלים ונותר דקדשי קדשים ולא חשיב לאו שצכללות כך נראה למשי"ח. [וע' היעצ תוס' יומא לו: ד"ה לאו דנצילה וכו']:

וְרַיִלְרַךְ משום ובשר בשדה טרפה רַא תאבצ'ו. וקשה אמאי לא אמר' צצר צשדה לאו שצכללות (א) דאמר' צסוף פרק גיד הנשה (שס דף קצ: ושס) דאוכל צצר מן החי לוקה משום צצר צשדה שהרי כולל הוא כל חסרון מחיה צין הוציא עוצר ידו חוץ לאמו צין הוציא חוץ לחומה דמאי שגא מואס עלי אס דתחשוב לאו שצכללות וי"ל דלא חשבינן לאו שצכללות אלא כגון עלי אס שכולל נא ומצולס וכן כל צצקודש פסול דיוצא וטמא ופסולין אחרים שהן שני שמות אצל הכא שכולל כל יוצא לצד ושס יוצא חדא היא רק דהוי צכמה דרכים לא חשיב ליה לאו שצכללות מדע דהא לאו דנותר נפיק מושרפת גנותר צאש לא יאכל והתם מיניה חוזינן נותר דתודה ונותר דקדשים קלים ונותר דקדשי קדשים ולא חשיב לאו שצכללות כך נראה למשי"ח. [וע' היעצ תוס' יומא לו: ד"ה לאו דנצילה וכו']:

וְרַיִלְרַךְ משום ובשר בשדה טרפה רַא תאבצ'ו. וקשה אמאי לא אמר' צצר צשדה לאו שצכללות (א) דאמר' צסוף פרק גיד הנשה (שס דף קצ: ושס) דאוכל צצר מן החי לוקה משום צצר צשדה שהרי כולל הוא כל חסרון מחיה צין הוציא עוצר ידו חוץ לאמו צין הוציא חוץ לחומה דמאי שגא מואס עלי אס דתחשוב לאו שצכללות וי"ל דלא חשבינן לאו שצכללות אלא כגון עלי אס שכולל נא ומצולס וכן כל צצקודש פסול דיוצא וטמא ופסולין אחרים שהן שני שמות אצל הכא שכולל כל יוצא לצד ושס יוצא חדא היא רק דהוי צכמה דרכים לא חשיב ליה לאו שצכללות מדע דהא לאו דנותר נפיק מושרפת גנותר צאש לא יאכל והתם מיניה חוזינן נותר דתודה ונותר דקדשים קלים ונותר דקדשי קדשים ולא חשיב לאו שצכללות כך נראה למשי"ח. [וע' היעצ תוס' יומא לו: ד"ה לאו דנצילה וכו']:

וְרַיִלְרַךְ משום ובשר בשדה טרפה רַא תאבצ'ו. וקשה אמאי לא אמר' צצר צשדה לאו שצכללות (א) דאמר' צסוף פרק גיד הנשה (שס דף קצ: ושס) דאוכל צצר מן הח